

1865

3die Beh. af Lovf. om Erkl. Meddelelse til Ansøgere og Klager.

1866

P. Olsen: Jeg skal tillade mig i Anledning af en Yttring fra det ærebe Medlem for Njøbenhavn's 7de Valgkreds (Casse), at det i det her omtalte Tilfælde vilde komme an paa, hvorledes de Vedkommende havde stillet sig, erklære, at jeg er en af de Vedkommende, og at jeg ikke er mig bevidst Andet, end at jeg har henvendt mig høfligt og beskedent i det paagjældende Ministerium, ligesom jeg ogsaa er bleven behandlet paa samme Maade. Jeg modtog imidlertid den Bescjed, at da det var en Sag, som Ministeren havde forbeholdt sig selv at afgjøre, kunde den ønskede Erklæring ikke faaes, medmindre jeg indgav Ansøgning derom. Det er naturligt, at jeg var i Besiddelse af, om ikke Fuldmagt, saa dog Brev fra Vedkommende, hvori de anmodede mig om at udføre denne Sag for dem. Det er kun denne Erklæring, jeg i Sandhedens Interesse vilde give. Jeg troer altsaa ikke, at den vedkommende Embedsmand i dette Tilfælde vilde have faaet nogen Vrettesættelse af Ministeren, hvis man havde henvendt sig til denne for at paatale Sagen.

J. M. Hansen: Jeg er aldeles enig med den ærebe Minister deri, at naar en Mand kommer i en Andens Navn, maa Ministeren forlange, at han skal medbringe skriftligt Beviis for, at han er affendt af Vedkommende. Det, som jeg ønskede at høre en Bekræftelse eller rettere en Benægtelse af, er, om det er Ministerens Mening, at der skal indgives skriftlig Ansøgning for at blive bekendt med disse Erklæringer, og om det er en Fordring, der er stillet efter Ministerens Befaling, at det ikke kan tilstedes Noget, enten han selv møder, eller lader en Anden møde med Fuldmagt, at blive bekendt med saadanne Erklæringer, uden iforveien at have indgivet skriftlig Ansøgning derom og faaet skriftligt Svar paa denne. Dette er egentlig for mig Hovedpunktet. Hvad det andet af de anførte Tilfælde angaaer, da har den ærebe Minister fuldkommen Ret i, at det ikke ganske kan anvendes her, thi der var ikke

Spørgsmaal om en Erklæring, men om en truffen Ordning af et vist Forhold, som jeg kjender, men som det ikke hører til Sagen her at nævne. Vedkommende tilbød den Betaling, der mulig skulde erlægges for en saadan Afskrift, og anmeldte sig som Medlem af Folkethinget fra den Kreds, hvor Sagen hørte hen, samt opgav, fra hvem han var anmodet, om at staae Dplysningen tilveie; men der blev svaret ham, at man ikke kunde indlade sig paa Sagen med en Mand „fra Gaden“. Det er nu denne Velvillie, hvormed man i Ministerierne behandler en Folkethingsmand, at man siger til ham: Vi lægge ikke Vægt paa, hvad Du siger, da Du kun er en Mand fra Gaden, som jeg her vil gjøre gjældende som et Beviis paa, hvorledes man vistnok uden Ministerens Vidende kan blive behandlet i et Ministerium af en maaskee temmelig underordnet Person, naar der handles om en Sag, om hvilken det vides, at der ikke hos vedkommende Minister er stærk Stemning for, at den skal tages alvorligt. — Den høitærede Minister gjorde opmærksom paa, at naar man frygter for, at Embedsmændene, naar Vedkommende ikke kunne blive bekendt med deres Erklæringer, skulde afgive urigtige Erklæringer, saa kan man ogsaa frygte for, at de ikke afgive fuldstændig sande Erklæringer, naar de vide, at Vedkommende kunne blive bekendt med dem. Jeg hører ellers altid anføre, at den danske Embedsstand er saa overordentlig respectabel, og at den staaer som et Mønster for, hvorledes en Embedsstand skal være, og jeg troer virkelig, at det, forsaavidt menneskelige Forhold tillade det — naturligviis gives der her som overalt mange Undtagelser — i Reglen kan siges, at den danske Embedsmand nu for Tiden, ligeoverfor dem, som han er sat til at være Embedsmand, eller om man vil „Tjener“ for, handler forsvarligt. Jeg mener derfor, at det er en Fordring, man bestemt maa stille til en Embedsmand, at han angaaende det, som paalægges ham at udføre som saadan, ikke maa tage Hensyn til dem, han derved kan komme